

A hitem nem eladó

*Odaadok mindent: erőt, ifjúságot, mosolyt, ha kell éjjelt és nappalt
s néha egy kis darab egészséget is:*

Csak hagyjanak élni.

Nem panaszkodom!

A jajveszékelés s a kérődző siránkozás nem az én kenyerem!

Én a harcosok indulóinak tüzes ütemén nőttem emberré.

Elcsitíthatatlanul élnek bennem e dallamok.

E dallamok az én vigaszaim.

Ezek gyúrják bennem újra s újra a fáradó életet.

E dallamok: az én levegőm . . . a hitem!

*Vegyétek el mosolyom, ifjúságom ti, a mindennapi kenyér földi
hatalmasai!*

A hitem azonban nem eladó!

Arra nincsen vásár.

Soványabbra vágthatjátok betevő falatomat.

Én állom a sarat!

A harcosok indulóinak tüzes üteme bennem dalol,

*Nincsen sem csengő arany, sem konc alamizsna, mely elhalkítaná
dalom.*

VAMOS DEZSŐ

Széljegyzetek

A FARKAS ÉS A BÁRÁNY

Aesopusi mese. Aesopus görög rabszolga és púpos volt. Sem mint rabszolga, sem mint szegény, púpos nem mondhatta meg az emberéknek szerény, de helytálló véleményét. Okos, értelmes ember volt és a gondolatok csak úgy buzogtak benne. Mivel az emberekről nem mert beszélni az embereknek, elbeszéléseinek hőseit állati álarc mögé bújtatta. Roppant időszerű „A farkas és a bárány” című állatmeséje.

Elmondjuk Aesopus után szabadon.

A bárány nyugodtan iszik a patak friss vizéből. Odajön a farkas is szomját oltani. „Hallod-e te bárány, — így az ordas — hogy mered te zavarni az én vizemet? „De édes farkasom, — így a kis gyapjas — hiszen először én voltam itt a pataknál és aztán te feljebb állsz, és hát hogy is merném én, istenem, a te vizedet zavarni?” „Nem is arról akarok én beszélni — válaszolt a topor-tyánféreg — hanem micsoda arcátlanság volt az apád részéről, a múlt héten a juhászkutyákat nekem ugratni!” „De édes farkas bácsi, — pityeregte el magát az ártatlan — hiszen jóemlékezetű apámat azok a gaz mészárosok már egy hónappal ezelőtt levágták.” „Akkor az anyád volt!” „Az én anyám? De drága jó farkas bá — bégeti el magát a bárány — hiszen az én anyám már három